

Bore Da. Croeso a Aberystwyth!

Ali v prevodu: dober dan in pozdravljeni v Aberystwythu je pozdrav, ki te ob prvem obisku tega mesteca spremlja na vsakem koraku. Pa vendar se bi po prebranem pozdravu vsakdo vprašal, kje je to mesto ali kakšen jezik je to. Torej, pozdravljeni v centralni regiji Walesa, natančneje v mestecu z enaindvajset tisoč prebivalci ob obali Irskega morja.

Aberystwyth je glavno mesto regije Ceredigion in velja za enega najbolj živahnih, pisanih in predvsem kozmopolitskih mest v Walesu. Takšen sloves si je pridobil predvsem zaradi dveh pomembnih dejavnosti, poleti turizma in v ostalem obdobju univerze, ki velja za najstarejšo v Walesu. O tem, kako ti dve dejavnosti zaznamujeta mesto, priča podatek, da je v mestu več kot sedem tisoč študentov. Povprečna starost prebivalstva je med letom 24 let, poleti, ko večina dodiplomskih študentov odide in se mesto prelevi v počitniški prostor, pa se povprečje povzpne na skoraj 62 let.

Samo mesto je prav tako upravni ter nakupovalni center regije. V njem se nahaja nacionalna knjižnica Walesa, ki je ena najboljše založenih in opremljenih knjižnic v Veliki Britaniji ter poleg dostopa do knjig nudi tudi pester program umetniških razstav in predavanj. Kot taka pa je tudi hram velščine, jezika, ki ga na tem dvojezičnem področju srečaš na vsakem koraku in za katerega se lahko prepričaš, da ne bo izumrl in utonil v pozabo. Prej nasprotno, saj kot nepoznavalec velščine kaj hitro ugotoviš, da mesto živi dvojno življenje. Prvo je povezano z angleščino in dostopno vsem, drugo, ki je veliko bolj zaprto in skrivnostno, pa je povezano z velščino. Celó samo ime mesta v velščini pomeni ob sotočju dveh rek (Aber – sotočje, Ystwyth – reka). Tako se Aberystwyth lahko primerja tudi z Londonom, saj na ulicah angleščine ne slišiš na vsakem koraku, prevladuje velščina, slišiš pa tudi tako francoščino, grščino, italijanščino ali kitajščino.

Kljub svoji narodnostno pestri sestavi prebivalstva pa je Aberystwyth precej oddaljeno mesto. Včasih se celo zazdi, da je na koncu sveta, saj je od Londona oddaljeno štiri in pol ure vožnje, od ostalih večjih mest, kot so Birmingham, Manchester ali Cardiff, pa prav tako najmanj tri. Takšna osamljenost pa je pripomogla, da je mesto razvilo veliko institucij in ostalih dejavnosti, ki jih druga mesta te velikosti nimajo. Aberystwyth je tako velikokrat v pogovoru označen za samozadostno komuno.

Aberystwyth ima tudi pristanišče, ki je bilo včasih eno največjih in najprometnejših v tem delu Walesa, danes pa služi zgolj v športne namene, za ribolov ali turistične izlete, ki te popeljejo ob obali zaliva Ceredigion, kjer je moč opaziti tudi delfine in tjulnje.

Z geografskega vidika je mesto ujeta med dve reki, Ystwyth in Rheidol, ter dva hriba, Constitution hill ter Pen Dinas. Constitution hill je dejansko klif, znan po tem, da se nanj lahko povzpnete z najdaljšo električno železnico te vrste v Veliki Britaniji. Ob lepem vremenu pa se z njega lepo vidi celoten zaliv Cardigan, proti jugu sega pogled vse do juga province Pembrokeshire, na sever pa do najvišjih vrhov gora v nacionalnem parku Snowdonia.

Klima v mestu je precej mila, na kar vpliva predvsem relativno topel Severnoatlantski tok; tako so pozimi temperature pod 5 stopinj Celzija bolj redkost kot pravilo, sneg pa običajno rahlo pobeli mesto le vsakih nekaj let.

Poleg naštetega pa ima mesto še vsaj tri znamenitosti: ruševine gradu iz 12. stoletja, široko ob obali se odvijajočo promenado ter staro univerzitetno poslopje.

Najprej nekaj utrinkov iz zgodovine gradu. Še precej preden so Normani začeli svoj tako imenovani program gradnje gradov na otoku, so prebivalci tega področja v železni dobi na vrhu hriba Pen Dinas (v prevodu najvišji vrh ali največje mesto) zgradili ogromno utrdbo, ki je še danes vidna daleč naokoli. Prvi normanski grad, zgrajen v obliki prstana v zgodnjem 12. stoletju, se je nahajal na samem hribu, poleg prej omenjene trdnjave. Vendar je se kaj hitro izkazalo, da grad potrebuje boljšo zaščito, kot sta zgolj hribovska lega in gozd. Grad so prestavili v Aberystwyth, mesto ob vznožju hriba. Samo gradnjo je vodil Valežan Llywelyn Veliki (Llywelyn the Great). Skozi čas je grad spreminjal svojo obliko in namembnost, dokler ni dokončno postal neuporaben za obrambo pred novimi orožji. Na vrhuncu razvoja je sodil ta grad med najimpozantnejše v Walesu, danes pa so ostale samo še ruševine, ki ponujajo zgolj zamegljeno podobo njegove nekdaj impresivne preteklosti.

Za propad gradu so krive tako narava kot bitke in izmenjava oblasti med Valežani in Angleži. Morje je od gradu oddaljeno zgolj nekaj metrov; močna zimska neurja ter orkanski veter so skozi desetletja načenjali utrdbo in njen zaščitno zid. Leta 1404 je Owein Glyndwr zasegel tedaj že razpadajočo utrdbo, vendar zgolj za štiri leta. Po letu 1408 je pod angleško oblastjo grad izgubil svojo strateško vrednost in je bil bolj ali manj prepuščen propadanju. Henrik V. je grad uporabljal tudi kot zapor. V letih 1638 in 1660 je na otoku potekala britanska državljanska vojna. V tem času je grad postal žrtev neusmiljene in ponižujoče politike Oliverja Cromwella do tistih, ki so se pridružili in podprli kralja Charlesa I. Leta 1646 so se podporniki kralja dokončno predali in grad je zavzela Cromwellova vojska. Nekaj mesecev kasneje je bil izdan odlok o razstrelitvi gradu, kar je dokončno pokopalo nekdaj veličastno zgradbo. Danes na tem mestu stojijo zgolj ruševine gradu in pa del obzidja, ki je bil kasneje obnovljen in ohranjen kot kulturna dediščina.

Poleg gradu je velika znamenitost mesta tudi promenada s pripadajočim pomolom, ki je danes, kot je v navadi v vseh britanskih obmorskih letoviščih, spremenjen v zabaviščni center. Promenada se razteza ob celotni obali Aberystwytha, od Constitution Hill na severu pa vse do vznožja Pan Dinas in pristanišča na jugu.

Pomol, ali med domačini poznan kot 'the Pier', je prvič odprl svoja vrata leta 1865, vendar je bil že naslednje leto zaradi orkanskega vetra in neurja tako močno poškodovan, da je zaradi prenove ostal zaprt vse do leta 1896. Danes ponuja zabaviščni kompleks s promenado in z dolgo peščeno plažo lepe možnosti za turizem, saj poleg samega počitnikovanja v mestu nudi tudi izjemno izletniško točko za enodnevne izlete ali pohode. Tako so v bližini znamenitosti, kot je 'Devil's Bridge' ali v prevodu Hudičev most, ki ponuja možnost krajših sprehodov po izjemno lepi naravi. Del poti vas lahko popelje vlak s parno lokomotivo. Nedaleč proč se nahaja majhno počitniško mesto Borth, ki nudi več kot 3 kilometre dolgo peščeno plažo, ki se konča z eno najlepših plaž v Walesu, nyslas, in ogromno možnostmi za vodne športne aktivnosti ter golf. V okolici je še eno manjše in slikovito ribiško mestece Aberaeron in še ogromno ostalih izletniških točk.

Poleg znamenitosti, stavb in pokrajine, ki je v Walesu zares čudovita, pa so tisto, kar verjetno najprej opaziš, njihove navade. Seveda se Wales ne razlikuje prav dosti od Anglije ali ostalih predelov Velike Britanije. Na meniju kraljujejo Fish&Chips (ocvrta riba in pomfrit), hamburgerji, mesne pite, Jack Potatos (krompir s pečenim fižolom) in pa ovčetina. V mestu kar mrgoli kitajskih restavracij ali tako imenovanih 'take away-ev' ter trgovin s hitro prehrano. Ob pogledu na njihove menije ti je lahko takoj jasno, da se angleška kuhinja res 'kopa v olju'. V mestu je 52 pubov, ali kot pravijo domačini, za vsak teden v letu eden. Kultura pitja ter sam način zabave sta

izjemno zanimiva. Zabave se začno najkasneje ob devetih, večina pubov se zapre ob polnoči, zgolj nekateri pa ostanejo odprti do druge ali tretje ure zjutraj. Tako se v eni noči običajno zamenja vsaj tri do štiri pube. V sklop zabav sodi tudi način oblačenja 'angleške mladine'. En ekstrem so tematske zabave, ki so očitno na otoku izjemno popularne in kjer se vsi oblečejo v najbolj 'neumno/izvirna' oblačila. Drug ekstrem pa je način oblačenja predvsem deklet, saj bodo ta ne glede na mraz, in pri tem mislim res 'ne glede na mraz', ko bo zunaj ne več kot 5 stopinj, oblečena zgolj v mini krila in majčke.

In za konec ostane še malo 'bolj resni del' – univerza, ki je bila tudi razlog mojega prihoda v to mesto in bivanja v njem. Old College je bil najprej zgrajen kot del hotela leta 1864, vendar je leta 1872 z ustanovitvijo univerze spremenil svojo namembnost. Danes se v tem najstarejšem poslopju nahajata zgolj upravni del univerze ter ena izmed njenih štirih knjižnic. Oddelki, predavalnice in ostala središča so zbrana v dveh kampusih, Penglais kampus na vzhodnem robu mesta ter Llandinam kampus na njegovem jugovzhodnem robu. Univerza ima 18 oddelkov, ki jih obiskuje okoli sedem tisoč študentov, vključno z nekaj več kot tisoč podiplomskih.

Univerza v Aberystwythu, posebno njen oddelek za mednarodno politiko, nudi širok spekter različnih dodiplomskih in podiplomskih programov. Tako je na oddelku moč študirati vojne, varnostne ali obveščevalne študije, politično zgodovino, kolonializem in post-kolonialne politike, politiko Združenih držav Amerike, Velike Britanije, Evropske skupnosti ter Bližnji vzhod. Vsekakor pa je oddelek najbolj poznan po kritičnih varnostnih študijah, v okviru katerih so celo razvili tako imenovano velško šolo. Poučevanje strateških študij je kot celoten študijski program moč izbrati samo v Aberystwyth in Imperial College v Londonu. Oddelek je znan tudi po sami teoriji mednarodnih odnosov in poststrukturalizmu, v okviru katerega velja za verjetno edini oddelek za mednarodne odnose, na katerem se je moč specializirati zgolj na uporabo te teorije v okviru mednarodne politike.

Oddelek za mednarodno politiko na Univerzi v Aberystwythu je bil ustanovljen leta 1919 kot prvi oddelek, specializiran za preučevanje tega področja na svetu. Visoko kakovost akademskega in raziskovalnega dela je prav tako moč razbrati iz zadnje raziskave državnega inštituta Velike Britanije (*National Research Selectivity Exercise*), kjer je bil ocenjen z najvišjo oceno 5*, katero si je pridobilo zgolj pet oddelkov. Svet za visoko šolstvo (*Higher Education Funding Council*) Velike Britanije pa ga je prav tako razglasil za najboljši oddelek na področju študij mednarodne politike v Veliki Britaniji. Oddelek je tako s strani stroke prepoznan kot izjemno kvaliteten, tako na izobraževalnem kot tudi na raziskovalnem področju.

To je Aberystwyth, mesto, ki te, kot pravijo domačini ali pa tuji študentje, ne pusti hladnega, ali ti je všeč in si želiš ostati ali pa komaj čakaš dan odhoda. Na srečo zame velja prvo, saj bom tu ostala še vsaj naslednja tri leta, dokler ne zaključim doktorata.

Smo še kaj pozabili? Seveda, ovce, ki te spremljajo na vsakem koraku. In po nekaterih podatkih bi lahko bil vsak prebivalca Walesa, in teh je skoraj 3 milijone, lastnik vsaj petih živali!!

Andreja Zevnik

ŠESTI POLETNI KRAMARSKI SEJEM S PRIKAZOM »ŽGANJEKUHE«

Leto gre hitro naokoli in zopet je prišel avgust. Društvo TALON je zato že šestič zapovrstjo pripravilo POLETNI KRAMARSKI SEJEM S PRIKAZOM »ŽGANJEKUHE«. Jutro je bilo bolj turobno in na nebu so se poigrali temni oblaki, vendar so se kmalu poskrili in vreme je postalo dokaj prijazno. Rdeča nit vsega dopoldneva je bila prikaz žganjekuhe, saj se trudimo, da bi ohranjali v samem kraju in za širšo okolico pridih etnologije, kar nam tudi uspeva. Zahvaliti se moramo vsem prisotnim "žganjekuharjem": Cirilu Pinterju, Jožiju Podgoršku in Alojzu Jakopu ter Jožiju Mavharju in Dušanu Horvatu, ki sta pomagala s potrebnim materialom in z ustreznimi rekviziti.

Res je bilo zanimivo gledati na samem prizorišču, kako nastaja najprej »luter« in nato seveda še samo žganje. Vmes je občinstvo zabaval ansambel VIŽARJI, dišalo je po omamnih tradicionalnih, »se reče slovenskih čevapčičih« in tudi za okrepčila je bilo poskrbljeno. Organizirali smo tekmovanje, v katerem so tekmovalci morali prenašati žganje z žličkami. Žirija je nato izmerila količino in tekmovanje nekajkrat ponovila. Še najboljše je bilo tekmovanje žensk, saj je predvsem moški del imel kaj videti. Vse tekmovalce smo nagradili z izvirnimi darili, ki jih naredila gospa Lejla, ki je na samem prizorišču imela s pomočnico Tamaro stojnico z otroško delavnico. Tako so lahko tisti, ki so to želeli, sodelovali in si sami izdelali, kar so hoteli. Na stojnicah ni manjkalo prelepih prtov – ročnih del voditeljice kvačkaric društva TALON, gospe Jožice, kupili ste lahko domače bučno olje, ni pa manjkala niti naša stalna gostja, gospa Vikica s svojimi domačimi izdelki. Ne le, da je prodajala izdelke, temveč je prireditev popestrila s pokušnjo svojih kmečkih dobrot in tako so se obiskovalci posladkali in malo zalili pokušano blago na stari dobri kmečki način. Pridružili so se tudi prodajalci tako imenovane suhe robe in zadovoljili marsikaterega kupca. Ne smemo pozabiti na stojnico Marije Gaber, ki nas obišče vsako leto in s svojimi lastnoročnimi izdelki iz suhega cvetja in še z drugimi stvarmi krasi svojo stojnico, gospe Mire z izdelki nogavic iz domače ovčje volne, osnovnošolcev, ki so prodajali raznovrstne knjige iz stare zbirke župnijske knjižnice.

Zahvalili bi se vsem, ki so kakor koli pripomogli k izpeljavi sejma, gasilcem za varno preživetje brez posledic, kakor tudi članom društva TALON, pevskemu zboru ANTONA BEZENŠKA za lepo izpete pesmi, predsedniku KS gospodu Dušanu za nagovor, voditeljici Greti, gospodu Janiju za pomoč pri izpeljavi tekmovanja, vsem, ki so bili v omamnem dimu ves dopoldan in gnetli ter pekli čevapčiče, enako pa tudi ostalim, ki so postregli obiskovalcem in poskrbeli za njihova suha grla.

Vedno je za sejem potrebno veliko priprav. Med te spadajo postavitve odra ter raznih rekvizitov, za kar se posebno zahvaljujemo marljivim članom: Vladu, Janiju, Sašu, Nacu, Petru in še bi lahko naštevali. Veseli smo bili obiska patra Branka in ekipe Novega tednika. Zahvala tudi gospodu Robiju za prečudovite cvetlične aranžmaje ter sponzorju, pekarni GERŠAK.

Ni nam še zmanjkalo idej za prikaz etnologije, zato vabimo vse, ki ste bili zadovoljni, da se nam pridružite prihodnje leto. Poskrbeli bomo za vse, zato lepo vabljeni.

Za Društvo TALON
zapisala Dragica Mlinar

Od sobote, 28. julija do 5. avgusta 2007, so se članice, člani in simpatizerji Slovenske demokratske stranke Vojnik udeležili 13. spominskega gorniškega tabora dr. Henrika Tume in letnega tabora SDS v Lepeni.

Tabora so se udeležili tudi podpredsednica stranke, predsednica ŽO in evropska poslanka dr. Romana Jordan Cizelj, podpredsednik stranke in minister za šolstvo in šport dr. Milan Zver, glavni tajnik SDS Dušan Strnad, poslanci SDS v DZ ter člani Izvršilnega odbora SDS. Poleg bogatega kulturnega programa, so se s svojimi kulinaričnimi dobrotami predstavile tudi nekatere regijske koordinacije SDS. Ljubitelji gora so se lahko odpravili na dva tradicionalna pohoda na Škrlatico in Triglav.

Zagotovo so nam kraji ob izvoru reke Soče, med visokimi gorami in smaragdnimi vodami, pustili nepozaben vtis, zato se bomo tja še vračali.

Za OO SDS Vojnik,
Jurij Kuzman

ŠTAJERCİ NA LOKVICI

V soboto, 18. avgusta, je bilo na Lokvici pri Metliki 1. srečanje etno skupin iz Bele krajine in Štajerske. Lokvičani so vzeli zadevo zelo resno. Pri pripravah in izvedbi je sodelovala vsa vas, zato je srečanje več kot uspelo. S štajerske strani ima največ zaslug za to Jože Žlaus iz Globoč, ki je pripeljal v Belo krajino pet skupin: Taščice, Pušeljc iz Mozirja, Gmajnarje iz Makol, Joškovo bando in ljudske pevke iz Jezerc pri Šmartnem v Rožni dolini. Jože je za to priložnost izdelal grafiko idilične vasi Lokvica, zahvale za nastopajoče, osnutek posebne spominske znamke, ki je izšla ob tej priložnosti pri Pošti Slovenije, ter listino o prijateljstvu in sodelovanju med Turistično-kulturnim društvom Globoče – Dedni Vrh in Krajevno skupnostjo Lokvica, na čelu katere stoji Tone Muc. Listino, besedilni del je prispeval humorist in neumorni kulturni delavec Toni Gašperič, tudi povezovalc srečanja na Lokvici, sta pred več kot petsto gledalci, ki so se zbrali pri gasilskem domu na Lokvici, podpisala Jože Žlaus in Tone Muc. Veliko zaslug, da je vse potekalo, kot mora, ima tudi Stane Vlašič, ravnatelj Osnovne šole Podzemelj, Metličan, ki živi na Lokvici, prijazni vasi pod skrivnostnimi Gorjanci, kjer je bil rojen znani slovenski skladatelj Pavle Mihelčič. Prireditve, ki so jo poimenovali Dobimo se na Lokvici, se je udeležila tudi metliška županja Renata Brunskole. V krajšem nagovoru je poudarila, da jo veselijo podobna sodelovanja, saj poleg veliko drugega lepega bogatijo na jug Slovenije potisnjeno Belo krajino. Spremljevalni program so prispevali belokranjski izdelovalci domače obrti, ki so ponudili obiskovalcem svoje zanimive in za Belo krajino značilne izdelke: pisanice, drsanke, gudala, vezene prtičke, pletene košare, copate in nogavice iz ovčje volne ter podobno. Belokranjci so ponudili v poslušanje tri svoje pevsko-glasbene skupine: Sodevske tamburaše, Tamburaško skupino Tihožitje ter tamburaše KUD Lepa Anka s Preloke. Veselje nad obiskom Bele krajine sta izrazila tudi mag. Adolf Videnšek, podpredsednik TKD Globoče – Dedni Vrh in Mirko Kraševc, predsednik KS Vojnik. Temelji za sodelovanje so položeni, gradnja pa bo odvisna od sodelujočih in s podpisano listino obvezujočih strani.

Kdo je verodostojen?!

V junijski 61. izdaji glasila občine Vojnik sem v pismih bralcev predlagal vsebinske spremembe Oglledala. Svoje predloge sem naslovil na uredniški odbor. Pričakoval sem odgovor urednice ali člana uredniškega odbora, vendar mi je v isti številki odgovoril kar župan sam, da »sem se lotil Oglledala ...«! Tudi prijazna urednica mi ni odgovorila. Uredniški odbor sem opomnil, da je glasilo last vseh občanov in da je večji del vsebine Oglledala le spretna in uspešna politična propaganda na račun davkoplachevalcev. To ni po volji tistih 60 % volilnih upravičencev, ki niso volili tega župana. Župan ima sicer literarni smisel, vendar še vedno zatrjujem, da je objavljenih preveč njegovih slik. Razumljivo, da je moje pripombe in predloge odločno zavrnil. Ponovno predlagam spremembe dosedanje vsebine po zgledu glasil primerljivih občin.

Županova beseda je objavljena na prvi strani tako, da mora bralec najprej prebrati njegov odgovor, preden bi utegnil prebrati vprašanja ali pripombe, na katere se ta odgovor nanaša. Uredništvo odloča o vsebini, razporedu in času objave. Iz Oglledala občani ne morejo izvedeti za kritična mnenja in stališča o najpomembnejših odločitvah, ki se pripravljajo ali so že sprejeta.

V zadnjem pisanju je župan prepričeval svoje občane, kako slabe odnose imam s sosedi in z drugimi krajanji. Kako so jezni name in kako si on osebno prizadeva, da bi mi »pomagal«. Bralci sami vedo, da drugemu samo škoduješ s ponavljanjem in poudarjanjem njegovih napak. Župan ponavlja obdolžitve, ki jih je izjavil že za Novi tednik. Norčuje se, »da sta župan in morda še direktor VO-KA moja največja sovražnika«! Takšno norčevanje ni vredno županove besede. Za priključitev na javni vodovod prosim že od leta 2001. Župan sporoča bralcem, da bi pitno vodo (ki je še vedno nimam) že imel, »če bi imel normalne odnose s sosedi«. S tem hoče občanom povedati, da so moji odnosi nenormalni. Ali odnosi s sosedi odločajo o priključitvi na javni vodovod?

Župan ne poziva občanov, da obžaluje takšno stanje in da obsoja nestrpnost in sovraštvo. Tudi če bi bili moji odnosi s sosedi res slabi, jih župan ne bi smel poudarjati. Kdo si želi in potrebuje sovražnika?

Župan se ni mogel vzdržati, da ne bi razpihoval tudi verskih čustev. Obsodil me je, kako bom jaz »kmalu zapisal, da verniki niso občani«! Ne vem kako mu pride na misel takšna obsodba. Ta izmišljena napoved mojega ravnanja vzbuja pri bralcih versko nestrpnost. Vzbujanje verske nestrpnosti je kaznivo dejanje. Ne morem verjeti, da župan ne ve, kaj sam zapiše za objavo v Oglledalu. Da ne ve, kakšne posledice bo njegovo sporočilo imelo pri bralcih in kje so meje zakonitosti.

Zanašam se na zdravo pamet bralcev, ki so prebrali njegovo besedo. Sami bodo znali presoditi, kdo vzpodbuja nestrpnost! Kakšni so »normalni odnosi s sosedi«, ki jih navaja župan v Oglledalu? Ali je verodostojen?!

Vsem lep pozdrav

Albert Jarh

ZDRUŽENJE BORCEV
ZA VREDNOTE NOB
Vojnik – Dobrna

Osrednja proslava ob 65. obletnici ustanovitve prvih slovenskih brigad

7. julija je bila pred planinsko kočo v Zapotoku pod Kureščkom osrednja proslava ob 65. obletnici ustanovitve prvih štirih partizanskih brigad: Tomšičeve, Gubčeve, Cankarjeve in Šercerjeve.

Udeležencev je bilo par tisoč iz vse Slovenije. Prispeli so z avtobusi, osebnimi avtomobili in tudi številni kolesarji iz Ljubljane. Med udeleženci je bilo nekaj sto preživelih borcev, predvsem pa je najbolj razveseljivo veliko število mladih.

Vsi hkrati smo se poklonili spominu talcev in žrtvam fašizma. Pokrovitelj srečanja je bil ljubljanski župan Zoran Jankovič, ki je uvodoma nagovoril množico z naslednjimi besedami: »Pozdravljam teh 65. let svobode s spoštljivostjo in z globokim občudovanjem. In občudujem vas, ki ste se bojevali na pravi strani in ste ustvarili to zgodovino, ki se je ne da prirejati, in ki ste se bojevali na tisti strani, ki je Sloveniji ob koncu druge svetovne vojne prinesla svobodo. Ta svoboda pa je omogočila, da smo danes samostojna država, del Evropske skupnosti, država, ki ima svetlo perspektivo ...« Nazadnje je še s ponosom povedal, da se je tudi on včlanil v ZB za vrednote NOB.

Slavnostni govornik pa je bil predsednik slovenske borčevske organizacije Janez Stanovnik, ki je temu dodal: »...Republika Slovenija in njena vojska sta zrasli iz slovenske krvi. In ti kraji tu pod Krimom in Mokrcem so zgodovinske priče, kako je tekla kri, kako so goreli domovi in vasi, kako so ljudi izganjali v taborišča, kjer je mnoge pričakala smrt. Ti kraji bolje kot katera koli črka govorijo o tem, kje in kdaj se je rodila slovenska država in njena udarna sila – vojska.«

V imenu Slovenske vojske je zbrane pozdravil podpolkovnik Anton Tunja. V kulturnem programu so sodelovali: orkester Slovenske vojske, Partizanski pevski zbor in mladi, ki so odlično obvladali partizanske pesmi. In pesem naju je s praporščakom Gregorjem Kovačem spremila na pot domov.

vrednote

Marijan Oprešnik,
predsednik ZB za

NOB Vojnik – Dobrna

Odmevi iz »doline pod Florjanom«

Gospa Agata, kot t.i. »dežurni opazovalec« seveda nisem spregledal, da ste si v zadnjem Ogledalu, pri tistih »pravih sposobnih«, ki ste jih Vi volili, prisluzili status »izbranih«. Škoda, po moje so ravnali napak! Vaše odzivno pismo, pa čeprav je anonimno, bi morali objaviti! Ne samo Vaše, tudi druga takšna pisma. Zakaj? Zato, gospa Agata, ker v tej »dolini šentflorjanski – 'pardon', pod Florjanom«, vlada strah. Ljudje, ki pišejo anonimke, bi radi kaj povedali, vendar se bojijo, da bi se njihova odkrita beseda obrnila njim v škodo, bojijo se revanšizma, hkrati pa tudi vedo, da bodo »jutri« občinske oblastnike še potrebovali. Škoda, res škoda, kajti čez čas bodo spoznali, da so zamudili priložnost, »trgovina« pa se jim tudi ni splačala. Gospa Agata, ste tudi Vi opazili, da se je župan na pisma zametkov civilne družbe – potem, ko dolgo »vse tiho in mirno je bilo« – končno le odzval? In kako se Vam zdi, da se je odzval? Meni se zdi, milo rečeno, sila nespretno in »kalimerovsko«. Kajne, v pismih je (znova) iskal in prešteval zgolj žalitve (ne vem, kje jih je videl), sebe predstavljal kot žrtev, dejstva pa prezrl. Ne vem zakaj pa nas je moral »vehementno in pomembno« spomniti na njegovo briljantno volilno zmago (72 %)? Saj ni bila nikoli sporna! Še tega nam je manjkalo! Vendar, 72 % pomeni samo to, da je zanj volilo le 2703 občanov – in niti eden več. Tistih, ki ga iz različnih razlogov nismo volili, pa nas je po volilnem imeniku natančno 4048(!). In kaj nam župan s prstom na 72 % želi sporočiti? Menda ja ne, da ni naš župan in da smo tudi mi med »izbranimi«, da nimamo pravice govoriti ali česa predlagati, se podrobneje zanimati, kaj se na občini dogaja in končno tudi kritizirati?! Čeprav je bil njegov volilni izid bleščeč, z njim ni dobil mandata, da lahko dela napake. Le-teh pa je bilo – poleg uspehov, seveda – kar nekaj! Gospa Agata, ali bi ne bilo bolje, če bi se župan – namesto, da v pisanjih (paranoično) odkriva »žaljivke« – poglobil v njihovo vsebino in argumentirano odgovoril na vrsto doslej že večkrat postavljenih vprašanj, kot npr.: zakaj je bila lokacija OICA, kot najbolj optimalna, postavljena tik ob bok bolnišnice in ne v »hmeljsko cono«, ki ogroža zdravje občanov; potem, kakšne dejavnosti se bodo izvajale v OICA (poleg dejavnosti MIK-a) in kakšne bodo njihove emisije; zakaj si ne prizadeva za pluralizacijo Ogledala, zakaj v njem ne podpira objavljanje grafičnih prilog LN; kako opravičuje enormne izdatke študentskim servisom; zakaj moji pismi z dne 18. 7. in 2. 9. 2006 nista bili vročeni Odboru za okolje (glejte zadnje Ogledalo); zakaj nas ne obvešča, s čim in kdaj se bodo škropila hmeljišča; zakaj pri gradnjah ne upošteva smernic spomeniškega varstva; zakaj je LN poimenovan »vojniška gmajna« (Dnevnik); zakaj moj predlog iz najinega prejšnjega pogovora, da bi bilo smotrnejše sredstva, ki so bila razdeljena med »serviserje«, investirati v vodovod in predlog iz pisma z dne 2. 9. 2006, da je možno graditi vodovod tudi iz evropskih sredstev (priložil sem mu tudi fotografijo informacijskega panoja iz Podobirja v Železni Kapli), »ni mogel zaslediti« kot »predloga, ki bi konstruktivno prispevala k boljši občini«. Nista edina, vendar mi prostora zmanjkuje! In naj mi župan ne 'blefira' s humanitarno držo, ki da jo ima do revežev! Tudi moje drugo pismo je govorilo o njih, kako sta jim županova javna uslužbenca po skrajno oderuški ceni 106,73 SIT/m² (ne, ni lapsus!), »odkupila« 7495 m² nezazidanega stavbnega zemljišča, ne za račun občine, pač pa za račun brata(!) enega izmed njiju, nakar je župan dahnil časopisu: »Ravnala sta korektno!« Gospa Agata, in vsi, ki Ogledal ne mečete v stran, preberite si županov uvodnik iz 49. številke, z dne 21. 4. 2005, kaj je tedaj trdil o »občinski upravi in okoriščanju«, sodbo o njegovem moralnem liku in o mojih »žalovah« občinske uprave, pa sprejmite sami. Gospa Agata, pomagajte mi pregovoriti župana

(s tem bodo najini naslednji »pogovori« bolj zanimivi), da bo odgovoril na vprašanje, zakaj sta TUS in KZ plačala enak znesek (19.097.109,00 SIT) komunalnega prispevka, čeprav vemo in tudi lahko vidimo, da ima KZ v lasti v dveh etažah (tako čez palec) dvakrat večjo neto površino, ta pa je eden od elementov za izračun tega prispevka. Kaj se ve, morda bo pa ta podatek zanimiv tudi za nadzorni odbor, saj je komunalni prispevek izvirni prihodek občinskega proračuna. Pa zdravi mi ostanite in lepo pozdravljeni!

Edvard Krajnc

VINOGRADNIŠKO-VINARSKO DRUŠTVO OBČINE VOJNIK

*»Različna
poskušali smo vina,
slovenska zemlja,
domovina, vsega iz te
bogatije, žlahtna trta nam
nalije.«*

(Anton Vodovnik)

VOJNIŠKI VINOGRADNIKI SODELUJEJO

Tudi letos so na lepo urejeni stojnici predstavili dejavnost društva na prireditvi »Podeželje v mestu«.

Posebej zanimiva pa je bila predstavitev društev: Kmečkih žena, Čebelarjev, Turističnega društva, Vinogradniško-vinarskega društva ob 20-letnici ansambla Mikola v Vojniku. S tem je društvo sodelovalo pri praznovanju KS Vojnik.

Lepo urejeno stojnico, na kateri društvo propagira svojo dejavnost, so letos obiskali znanci s pevske in z gledališke estrade: Vinko Šimek in Martin Sagner – Dudek s soprograma. Zanimiv je bil pogovor z Dudekom, saj je priznani igravec obujal spomine na otroška leta. Spominjal se je težkega dela v vinogradu in da je tudi njegov oče škropil vinsko trto »sa galicom in sumforom – žveplom«. Tudi sam je imel vinograd v Bilo gori pri Bjelovarju. Obdeloval je trto sort: graševina, belina, frankovka ter mnoge druge avtohtone sorte. Pohvalil je rek društva: »Pij malo, pij dobro«, pa tudi za rek »Sonca dosti, znoja in skrbi, da trta dobrega rodi!« Pravi, da je še kako resničen!

Fotografija priljubljenega igralca ob naši stojnici pa nam bo lep spomin na sodelovanje na tej prireditvi.

Pij malo, pij dobro!

SLOVO OD KANCLERJA JANEZA LESNIKE

Na lepo nedeljo, 26. 8. 2007, smo se pri slovesni maši poslovili od Janeza Lesnike, škofijskega kanclerja in mariborskega kanonika, ki je bil sedem let pastoralni pomočnik v naši župniji, sedaj pa je z dekretom nadškofa premeščen v drugo župnijo. Teden za tednom je z nasmehom prihajal in pomagal domačemu župniku pri opravljanju svetih maš, spovedovanju in drugih zakramentih, skrbel je za mladinsko katehezo in še mnoge druge stvari. Janez Lesnika je doma iz Slomškove Ponikve. Po prvih kaplanskih mestih je postal škofov tajnik. Pet let je hitro minilo in ob menjavi je postal vodja škofijske pisarne v Mariboru, ob enem pa je prihajal ob koncih tedna in praznikih k nam. Ko je postal kanonik, je prejel pravico do podeljevanja zakramenta svete birme in je birmal tudi v celjski škofiji. Hvaležni smo mu za vse dobro, kar smo prejeli od njega, ostal pa bo neizbrisni del vojniške zgodovine. Seveda so tudi njemu ostali spomini na sedemletno službo:

»Letos je minilo 15 let od moje nove maše in skoraj polovico od tega sem bil kot duhovnik tesneje povezan z vojniško župnijo. Vesel sem, da sem lahko prihajal. To je bila zame lepa izkušnja duhovniškega dela. Moje delo v škofijski pisarni v Mariboru je pač bolj pisarniško in nekoliko odmaknjeno, zato je pastoralno delo na župniji kar nekakšna osvežitev. Posebej sem bil vesel, ko sem doživljal in se prepričal, da je vojniška župnija živa, da se najde veliko ljudi, ki so pripravljeni sodelovati z njo. Posebej ob praznikih in slovesnostih sem to živo začutil.

V zahvali na Jernejevo nedeljo je bila omenjena moja skrb za mladinsko pastoralo v župniji. Vem, da sem na tem področju storil veliko premalo in temu posvetil premalo časa. Vendarle pa bi vsakemu mlademu rad rekel in položil na srce, naj bo povsod iskren iskalec resnice in dobrega in po tej poti iskalec Boga. Če si za to prizadevamo, potem se ustvarjajo tudi prijateljske vezi med mladimi. In kaj bi brez prijateljev?

V evangeliju beremo odlomek, kako je prišel k Jezusu neki bogati mladenič in ga prosil za nasvet, kaj naj stori, da bo srečen na tem svetu in bo nekoč dosegel tudi večno življenje. Zdi se mi, da je to vprašanje, ki si ga mora zastavljati vsak, toliko bolj vsak mlad človek. Posebej pred mladimi so namreč pomembne življenjske odločitve. »Bogastvo mladih, to je vaša mladost, to so vaše sposobnosti, ki so vam dane za vašo osebno srečo in za srečo skupnosti, kjer živite«, je mladim velikokrat govoril pokojni papež Janez Pavel II. V najlepšem spominu mi ostajajo duhovne vaje z birmanci, ker ste mladi tam pokazali svoje mnoge talente in sposobnosti, predvsem pa tudi pripravljenost, da želite vse, kar je lepega in plemenitega, deliti med seboj in tako graditi prijateljske vezi in se povezovati.

O bogatem mladeniču pravi evangelij, da je žalosten odšel, ker je bil napačno prepričan, da bo s tem bogastvo lahko imel samo zase. Naj ne bo v Vojniku nobenega takega, ki bi pozabil ali prezrl, kar se je učil in lepega doživel, bodisi pri verouku, na oratorijih ali pri pripravi na birmo. Še manj naj ne bo nikogar, ki bi pozabil na Boga, vero ter (žalosten) odšel iz župnijske skupnosti. Vprašanje bogatega

mladeniča iz evangelija »Kaj naj storim?« naj vas zato nenehno spremlja in naredi za navdušene in ustvarjalne sodelavce v župniji in kraju.

Hvala vsem za vse! Ostajam povezan z župnijo, čeprav na drugačen način: hvaležen za lepa doživetja, bogate izkušnje in na poseben način povezan v molitvi in zahvaljevanju.«

Milena Jurgec

Spominski pohodi na Triglav

Zveza borcev Slovenije je v letu 1985 organizirala prvi spominski pohod na Triglav. Ta pohod in vsi kasnejši so bili organizirani v spomin partizanskim patroljam, ki so se leta 1944 povzpele na vrh Triglava in izobesile slovensko zastavo, do tedaj izobešeno nemško pa odstranile. Teh pohodov se je s področja sedanjega Združenja borcev za vrednote NOB Vojnik - Dobrna v letih 1988/89 začel udeleževati sedaj pokojni Hugo Eberl iz Nove Cerkve. Nadalje se ga je vsako leto udeležilo 4 do 5 članov iz Območnega združenja ZB Celje, kamor so tedaj spadale KO ZB z našega področja.

Sedaj so ti pohodi skupno domoljubno dejanje Zveze veteranov vojne za Slovenijo, Policijskega veteranskega združenja Sever, Zveze častnikov Slovenije in Zveze združenj borcev NOV.

Letošnji pohod je bil posebej posvečen partizanskim patroljam, policistom, teritorialcem in alpinistom, ki so leta 1991 na vrh Triglava postavili novo slovensko zastavo, 60-letnici priključitve Primorske k Sloveniji in 80-letnici smrti Jakoba Aljaža.

V zadnjih letih se tega pohoda udeležuje okoli 15 pohodnikov iz Ankarana, v letošnjem letu pa tudi druga skupina iz Ajdovščine. Te skupine potrebujejo 5 do 7 dni, da pridejo peš na Triglav.

V letošnjem letu so se te proslave udeležile številne vojaške delegacije iz več evropskih držav. Zaradi vedno večje udeležbe na omenjenih pohodih oziroma proslavah, dobivajo te prireditve iz leta v leto večji pomen.

Karol Žibret

OB DNEVU DRŽAVNOSTI POHOD NA SV. TOMAŽ

V nedeljo, 24. junija 2007, smo se članice, člani in simpatizerji Slovenske demokratske stranke podali na pohod iz Vojnika do cerkve Sv. Tomaža nad Vojnikom.

V lepem in sončnem nedeljskem jutru smo v znak praznovanja 16. obletnice samostojne države Slovenije, kot tudi ozaveščanja pomena gibanja za zdravje, priredili pohod ob dnevu državnosti. Prvega pohoda se je udeležilo okoli 50

pohodnikov v starosti od še ne 4-letnega Andraža Hribernika iz Arclina do 69-letnih zakoncev, Ivana in Rozalije Kovačevič iz Vojnika. Slednja nabira preko 30 različnih vrst zdravilnih rastlin, od katerih smo jih nekaj spoznali tudi med potjo. Pohoda so se udeležili tudi člani »Zizntreger benda« ali tako imenovana Joškova banda pod vodstvom Jožeta Žlause, ki so na cilju poskrbeli za prijetno vzdušje. Kratak kulturni program z govorom predsednika OO SDS Vojnik mag. Vilija Hribernika je priredila SDM – Slovenska demokratska mladina.

Za OO Vojnik,
Jurij Kuzman

Devet Slovencev kremenitih na taboru v Nemčiji

Živijo! Sva Sara in Nataša iz novocerkovške fare. Vsakič, ko sva skupaj, obujava spomine na letošnje poletje. Ob tem si zapojeva: »... Those were the best days of my life ...« (To so bili najboljši dnevi mojega življenja, Brian Adams: Sommer of '69)

Verjetno vsi poznate našega rojaka dr. Vinka Kraljiča, ki že dolga leta deluje kot duhovnik v nemški vasi Ilbenstadt. Že vrsto let po končanem šolskem in veroučnem letu organizira duhovne tabore za mlade iz župnije in okolice. Letošnje poletje je povabil tudi nas. Z veseljem nas je povabilo sprejelo devet nadobudnežev iz okolice Nove Cerkve (Mojca in Andrej Oprčkal, Urška Oprčkal, Domen in Sara Gobec, Nataša Mavc, Petra Vivod s spremljevalko Matejo Oprčkal).

Tako smo se 8. julija zgodaj zjutraj odpravili na dolgo pot, polno pričakovanj in vznemirjenja, saj smo si želeli čim prej prispeti in objeti tiste, ki smo jih že poznali in pri katerih smo prenočili noč pred taborom. Pod dolgi vožnji sta nas pričakali slastna večerja in topla postelja.

Polni prvih vtisov smo se naslednje jutro odpravili skupaj z ostalimi mladimi na kraj taborjenja, 8 kilometrov stran od Ilbenstadta. Na poti smo sklepali nova poznanstva, ki so se kasneje spletla v močna prijateljstva. Ko smo prispeli, nas je pričakalo nekaj mladih, ki so v naprej pripravili prostor za taborjenje. Sledilo je nameščanje v šotore in polnjenje želodčkov. Po pomivanju posode, pri katerem smo bili mi bolj mokri kot posoda, so nam naložili delo; pripravljanje drv za vse naslednje dni. Misel na to nas je zgrozila, a smo se kasneje prav zabavali ob delu. Dan je minil kot bi mignil in prav tako tudi ves teden, poln iger, pohodov, kraj zastav, zabave v vodi, sončenja, plesa in petja ob ognju, zaspanih nočnih straž, smeha in pogovorov s prijatelji ... Tako je prišel čas slovesa. Na poti proti Ilbenstadtu smo peli nemške in slovenske pesmi, ki smo jih prepevali vsak večer ob ognju. Bolj ko smo se bližali Ilbenstadtu, bolj nas je stiskalo pri srcih in ko sva končno zagledali zvonika cerkve, sva planili v neusahljiv jok. Poslavljanja kar ni in ni bilo konec, saj smo se srečevali še 4 dni do našega odhoda pri skupni sveti maši. V teh dneh smo si pogledali Frankfurt in praznovali Sarin rojstni dan, za katerega sama pravi, da ga ne bo nikoli pozabila.

Dnevi, preživeti v Nemčiji, nam bodo vsem ostali v lepem spominu, novi prijatelji pa globoko v srcih in mislih. Zaključujeva pa z našim motom: »Spoštovanje – respect!!«

Sara in Nataša

Utrinki z Graške Gore

V soboto, 28. 8. 2007, je bilo že 21. tradicionalno srečanje na Graški Gori, ki smo se ga udeležili tudi člani ZB za vrednote NOB Občine Vojnik – Dobrna.

Letošnje srečanje je bilo posvečeno 63. obletnici pohoda XIV. divizije, 66. obletnici ustanovitve I. Štajerskega bataljona na Grmadi, 16. obletnici osamosvojitve Slovenije in prazniku Mestne občine Velenje.

Poleg bogatega kulturnega programa so na prireditvi sodelovali vojaki Slovenske vojske, organizacija Sever, veterani vojne za Slovenijo, slovenski častniki, štajerska konjenica, praporščaki vseh organizacij ZB in planinci – pohodniki.

Delegacija borcev in predstavnikov občine je položila venec na grob padlih borcev. Slavnostni govornik je bil Alojz Podgoršek, župan občine Šmartno ob Paki; govoril je tudi predsednik ZB NOV Velenje, Bojan Kontič.

Po uradnem delu so MPZ KUD Ravne zapeli več partizanskih pesmi, za veselo razpoloženje pa nam je igral ansambel BUM z Graške Gore.

Polni prijetnih vtisov ob srečanju starih znancev in prijateljev smo se sredi lepega popoldneva vračali proti domu.

Amalija Stopar

Zakaj Občina Vojnik ni pripravljena izločiti sredstev iz proračuna za primerno ureditev zidu na vojniškem pokopališču?

Že zelo dolgo se vleče razprava o tem, da je vojniški pokopališki zid mestoma dotrajan in da ga je potrebno deloma obnoviti. Prvi sestanek o tej zadevi je bil sklican davnega leta 1978, katerega sem se kot lastnica groba udeležila z upanjem, da bo kaj storjeno, vendar je ostalo samo pri besedah. Odkar pomnim, so kapelice (tako jih imenujemo občani) vzdolž zidu lepo vzdrževane in je vsekakor neprimerno, da zunanja stran severnega zidu ni obnovljena in taka, kot je sedaj, kazi celotno podobo pokopališča.

Svojo občino imamo že 13 let in z njo župana, ki trdi, da je srčen in kulturn. Po njegovi prvotni izobrazbi bi človek pričakoval, da bo imel do pokopališča in njegove podobe bolj spoštljiv odnos.

Iz navedenih razlogov nikakor ne morem razumeti, da se iz proračuna v vseh letih ni izdvojilo toliko sredstev, da bi se kraju in pokopališču primerno uredil tudi pokopališki zid. Iznenada je prišla ideja, da se mora ves pokopališki zid porušiti, lastniki kapelic pa bi naj na lastne stroške odstranili nagrobne plošče (katere lahko ob tem počijo) in si grobna mesta na novo uredili. Vprašala bi gospoda župana in njegove načrtovalce, ali se zavedajo, da so bili ti grobovi, nekateri tudi pred več kot 100 leti, posebej plačani ter da imajo tudi svojo zgodovinsko in krajevno izročilo!

Vem, da se je z gospodom županom Benom Podergajskom težje sporazumevati, vendar se čutim dolžna, v svojem in v imenu enajstih podpisanih lastnikov kapelic (od šestnajstih), da mu tudi javno posredujem stališče lastnikov grobov ob zidu.

Zato prosim v imenu prizadetih, da Občina obnovi zid po vzoru primerljivih pokopališč v naši državi in da se pri tem spoštujejo zgodovina, tradicija in strokovno mnenje Spomeniškega varstva Celje. Sanacija prizadetega zidu je nujna, v nasprotnem se bo del zidu zrušil sam od sebe.

Župana bi tudi spomnila na njegovo izjavo, ki jo je podal za javnost preko TV Celje, da se bo ob vojniškem pokopališkem zidu postavil še z zunanje strani podporni zid, v katerem bodo žarne niše. Ideja ni slaba in je ne gre zavreči.

Istočasno bi opozorila na potrebo po izgradnji pločnika s kolesarsko stezo od trga do pokopališča, saj veliko občanov pogosto obiskuje grobove. Sedanje prometno stanje je za vse pešce in kolesarje tudi na tem delu Celjske ceste zelo nevarno.

Obnove so potrebne tudi pokopališka vežica ter glavne poti po pokopališču.

Pa še kaj, a ne bom več naštevala, ker prizadeti menimo, da je sedanji odnos do pokopališča neustrezen in za vse prizadete nerazumljiv.

Roža Marija
Fazarinc,
roj. Brezovnik

JEZERNIKOVI – GASILCI S SRCEM IN Z DUŠO

Ivan Jezernik je višji gasilski častnik 2. stopnje. Je poveljnik Prostovoljnega gasilskega društva Nova Cerkev in Gasilske zveze Vojnik – Dobrna ter podpolkovnik Celjske regije, mednarodni sodnik gasilsko-športnih disciplin, trener gasilskih ekip v Novi Cerkvi, inovator v načinu izvajanja gasilskih vaj, dobitnik številnih državnih odlikovanj.

Njegova žena Danica Jezernik je članica PGD Nova Cerkev, predsednica Komisije za delo z ženami v GZ Vojnik – Dobrna, predstavnica članic za Celjsko regijo v Komisiji za delo z ženami v Gasilski zvezi Slovenije.

Malo verjetno je, da bi se Barbara in Urban Jezernik lahko izognila gasilstvu, niti nista hotela, glede na to, kako velik del življenja njunih staršev je posvečen gasilstvu. Oba sta gasilca v Novi Cerkvi, Barbara je razen tega prva sodnica gasilsko-športnih disciplin v GZ Vojnik – Dobrna. S tem se ji je uresničila velika želja.

Ko sem se pogovarjala z Ivanom, Danico in Barbaro (Urban je bil, ko sem bila pri njih na obisku, na počitnicah), sem hitro začutila, kako predani so gasilstvu. Moje vprašanje, če si kdaj želijo, da bi počeli kaj drugega, je bilo odveč. Kot iz topa vsak od njih izstreli, da si življenja brez tega sploh ne morejo več zamisliti.

Seveda ne doživljajo samo lepih stvari, predvsem Ivan zanimivo pripoveduje tudi o težkih trenutkih, ko je bil s kolegi gasilci izpostavljen velikim nevarnostim. Tako se s tesnobo spominja kritičnih situacij lani na Krasu, hudega požara na Dobrni in poplav

...

Največ časa, je povedal Ivan, vzamejo tekmovanja. So pa vsi na rezultate zelo ponosni, čeprav jih včasih razveseli tudi kaj čisto drugega. Letošnja olimpiada se jim bo na primer vtisnila v spomin tudi zato, ker so jih na Švedskem obiskali navijači: cel avtobus staršev, otrok, partnerjev in članov društva. In najboljše je bilo, da so s sabo prinesli domačo slovensko hrano. Skandinavska kuhinja je namreč, v primerjavi z našo, dokaj prazna in dolgočasna.

Za Danico poseben izziv predstavlja svetniško delo. Je namreč svetnica v vojniškem občinskem svetu in najbolj vesela, ko se pogovarjajo o končanih projektih v domačem kraju.

Barbara bo kmalu končala študij socialnega dela. Rada je gasilka in trenutno si predvsem želi, da bi ji uspelo novo ekipo članic obdržati skupaj. Nadvse ponosna je na očija, na njegove dosežke in hvaležna, ker ji je vedno stal ob strani in jo vzpodbujal.

Urban je, poleg gasilstva, predan matematik in fizik. Maturiral je na I. gimnaziji v Celju z vsemi možnimi točkami. Pred kratkim se je vrnil z matematične olimpiade, ki je letos potekala v Vietnamu. Domov je prinesel bronasto medaljo. Uspešen je bil tudi na državnem tekmovanju iz matematike, kjer je v konkurenci četrtil letnikov dosegel 3. mesto, matematičnemu uspehu pa je dodal še fizikalnega: dosegel je prvo mesto in prvo nagrado.

Kakšna družina! Zahvaljujem se jim, ker so svoje izkušnje in doživetja delili z mano.

Danica Jezernik:

- svetnica Občine Vojnik,
- članica PGD Nova Cerkev,
- predsednica Komisije za delo z ženami v Gasilski zvezi Vojnik – Dobrna, PREDSTAVNICA ČLANIC ZA CELJSKO REGIJO,
- članica Komisije za delo z ženami v Gasilski zvezi Slovenije,
- dobitnica odlikovanja Gasilske zveze Slovenije,
- gasilski čin: gasilski častnik prve stopnje.

Ivan Jezernik:

- poveljnik PGD Nova Cerkev,
- poveljnik GZ Vojnik – Dobrna,
- mednarodni sodnik gasilsko-športnih disciplin,
- trener gasilskih ekip v Novi Cerkvi,
- inovator v načinih izvajanja gasilskih vaj,
- dobitnik številnih državnih odlikovanj,
- gasilski čin: višji gasilski častnik 2. stopnje,
- kot sodnik je sodeloval na več gasilskih olimpiadah,
- letos je ekipa mladincev že drugič sodelovala na gasilski olimpiadi tudi po njegovi zaslugi,
- gasilci ga zelo spoštujejo,
- letos, 21. 12., bo dopolnil 50 let skupaj s sestro Silvo in bratom Brankom (gasilski trojčki).

Barbara Jezernik

- članica PGD Nova Cerkev,
- gasilski čin: nižji gasilski častnik,
- 1996, 2. na državnem tekmovanju kot mladinke,
- prva sodnica gasilsko-športnih disciplin v GZ Vojnik – Dobrna,
- študentka socialnega dela.

Urban Jezernik

- zlati maturant, 34. točk,
- član PGD Nova Cerkev.

URBAN JEZERNIK

Urban je dijak I. gimnazije v Celju. Poleg tega, da se je vseskozi pridno pripravljajal za redni pouk in za maturo, se je neprestano izpopolnjeval v znanju matematike in fizike.

Tudi letos je bilo tekmovanje iz matematike zate uspešno. Kako si se pripravljajal in kakšen uspeh si dosegel?

Priprave na tekmovanje so potekale celo leto, pravzaprav vsa 4 leta, glede na to, da je letošnje tekmovanje bilo zame zadnje (4. letnik). Poleg samostojnega dela smo reševali naloge z mentorjem pri krožku, mesečno smo imeli tudi priprave na državno tekmovanje in olimpiado v Ljubljani na Fakulteti za matematiko in fiziko. Na državnem tekmovanju (Maribor, 21. 4. 2007, Prva gimnazija Maribor) sem osvojil v konkurenci 4. letnikov 3. mesto in 3. nagrado.

Letos si že tretjič potoval na matematično olimpiado. Tokrat je bila v prestolnici Vietnam, v Hanoju, 19.-31. julija 2007, kjer si dobil bronasto medaljo. Matematičnemu uspehu pa si dodal še fizikalnega. Kako si se pripravljajal na to tekmovanje?

Ni bilo potrebnih veliko priprav, saj smo v šoli ob pripravah na maturo vso snov preleteli še enkrat, doma je bilo potrebno rešiti le še par nalog. Tekmoval sem v I. skupini (snov: mehanika) in dosegel 1. mesto in 1. nagrado.

Kako se počutiš kot maturant?

Kako človek odgovori na tako vprašanje? Šušeteče in poskakujoče, neznosno lahko, tako.

Kje boš nadaljeval študij in kakšen je tvoj cilj?

Na Fakulteti za matematiko in fiziko, smer: matematika. Želim biti dober fizik in želim razumeti naravo. Upam, da mi prva želja uspe.

Družina Jezernik je gasilska družina. Za gasilstvo jih je navdušil že Ivanov oče, odraščali so s tem in temu namenjajo ves prosti čas.

Ivanu zadnja olimpiada, ki se je je udeležil kot trener, ni ostala v lepem spominu. Nastanjeni so bili v vojaškem centru, zelo oddaljeni oz. ločeni od vsega, čudna organizacija ter skandinavska hrana pa sta povzročali težave, sploh pri otrocih.

Ko pa so prišli na Švedsko navijači, cel avtobus staršev in otrok, članov društva, so naredili nepozabno vzdušje za vse udeležence, ker pa so prinesli s seboj še hrano, so bili vsi zelo zadovoljni ter srečni.

Rezultat na olimpiadi: 12. mesto od 39 ekip. S tem rezultatom so zadovoljni, čeprav je vodila do njega trnova pot, vendar so se nanjo podali sami gasilci z dušo in s srcem.